

Politolog Iščenko: CÍLE A ÚKOLY UKRAJINSKÉ VÁLKY

- editor007 | 15. dubna 2024

UKRAJINA: Každá válka má svůj cíl. Navíc v každé válce je těchto cílů několik. Každý z válčících států (a může jich být mnohem více než dva) má svůj cíl. Kromě toho mají mnohé neutrální nebo částečně neutrálních země ve válce své cíle. Některé z neutrálních zemí mají zájem na jejím rychlém ukončení bez ohledu na vítěze, některé mají zájem o konkrétního vítěze, jiné naopak mají zájem, aby válka trvala co nejdéle.

S povzdechtem vítěz kolem sebe

smutnýma očima hledí.

“Ach pole, pole, kdo tě

mrtvými kostmi osel?” A. S. Puškin. Ruslan a Ludmila

Celkový souhrn těchto cílů a zájmů ovlivňuje povahu války, její trvání a rozsah. Rozhodující jsou však cíle a zájmy bezprostředních účastníků, tedy těch, kteří bojují na bojišti, nikoli těch, kteří je morálně a materiálně podporují. Dříve či později jeden nebo oba (nebo všichni nebo nikoli všichni, pokud jich je více než dva) účastníci přímých bojů dosáhnou svých válečných cílů nebo si uvědomí, že jejich dosažení není možné. To otevírá cestu k míru.

První případ. Cíle všech účastníků války jsou dosaženy (je to možné, protože válka je hra s nenulovým součtem, ale stává se to neuvěřitelně zřídka). S tímto vývojem se podmínky kompromisního míru formulují rychle a bez problémů, protože účastníci jsou spokojeni s dosaženým výsledkem a nemají žádnou motivaci pokračovat v boji a riskovat ztrátu potřebného kvůli zbytečnému.

Druhý případ. Všichni účastníci války již nejsou schopni pokračovat v bojových operacích, ale jejich cílů nebylo dosaženo. V tomto případě může být kompromis nalezen také poměrně rychle. Ale jeden nebo všichni účastníci se mohou pokusit blafovat. Když si uvědomí, že soupeř je stejně jako oni v kritické situaci, pokusí se demonstrovat svou schopnost dále bojovat, aby ho přinutili k dalším ústupkům. Tento blaf však nemůže být dlouhodobý, protože blafující riskuje náhlou katastrofu (nezáleží na tom, zda se stane na frontě, kde se armáda, která ztratila bojeschopnost, vzdá “předváděcích akcí”, nebo v týlu v důsledku vnitropolitické destabilizace společnosti unavené válkou).

Varianty třetího případu předpokládají, že jedna strana již dosáhla svých cílů ve válce a druhá ztratila schopnost dále bojovat. To předpokládá mír za podmínek vítězné strany, ale bez úplné kapitulace poraženého, protože cílů již bylo dosaženo a zbývá je jen právně zakotvit.

Varianty čtvrtého případu naznačují, že nikdo nedosáhl svých cílů ve válce, ale jedna strana může dále bojovat a druhá nemůže. V takovém případě, pod hrozbou dalších bojů, které nevyhnutelně povedou poraženého k národní katastrofě, ho vítězná strana nutí k úplné a bezpodmínečné kapitulaci, aby právně zajistila výsledky dosud nedosažené na bojišti, ale které odpovídají jejím cílům ve válce.

Jak je vidět, nikdo nebojuje z lásky k umění, kvůli přání vykonat co nejvíce hrdinských skutků nebo

z důvodu špatné nálady. Obecně lze říci, že válku ukončí dosažení cílů ve válce alespoň jedním státem, nebo si všichni účastníci konfliktu uvědomí, že jejich cíle v této fázi jsou vojenskými prostředky nedosažitelné.

Jakmile je splněna jedna z těchto podmínek, začínají jednání o míru.

V současné době se však ukrajinská krize vyvíjí podle zcela jiných pravidel. Nebo spíše úplně podle jiných pravidel koná Ukrajina.

Rusko původně deklarovalo záměr vojensky dosáhnout zajištění své bezpečnosti západním směrem a zdůraznilo, že ozbrojená síla se používá jako argument pouze proto, že oponenti (především kolektivní Západ, ale také kyjevský režim) se zřekli jakýchkoli mírových způsobů urovnání krize, raději jen ignorují legitimní zájmy Ruska a stupňují vojenskou hrozbu na jeho západních hranicích. Rusko během celé krize demonstrovalo snahu o minimální použití síly, výhradně proto, aby přimělo protivníka k jednání.

Nicméně s pomocí Západu a se souhlasem a s podporou kyjevských úřadů konflikt jen eskaloval, čímž se dostal v současné době na pokraj celoevropské války s hrozbou přetékání do světové. Akce Západu jsou v rámci tohoto konfliktu pochopitelné. Aniž by byl (zatím) přímo zapojen do ozbrojené konfrontace, Západ otevřeně deklaroval svůj cíl způsobit Rusku geopolitickou porážku. K tomu je zapojen komplex metod: bezprostřední bojové akce (které v této fázi zajišťuje Ukrajina), ekonomické sankce kolektivního Západu, informační a diplomatická válka proti Rusku, to vše dohromady by mělo podle Západu přinést kumulativní efekt a ve výsledku přivést Rusko k porážce tím, že ho přinutí přijmout roli západního protektorátu, předat Západu kontrolu nad jeho surovinami, dosáhnout oslabení ústřední moci, a pokud se to podaří, tak i rozdělení Ruska na několik soupeřících, Západu podřízených států.

USA jako vůdce kolektivního Západu považují všechny národní zdroje vržené proti Rusku (Ukrajinu, ekonomiky zemí EU, dolar, jako světovou rezervní měnu a měnu při obchodování) za spotřební materiál. Z tohoto pohledu jsou jakékoli ztráty zdrojů omluvitelné, pokud nakonec zajišťují vítězství v boji s Ruskem. Takové vítězství by mělo podle plánu zajistit zachování globální hegemonie USA, což umožní nahradit materiální ztráty na úkor poražených.

Země EU, jako nejbližší spojenci USA a jako druhotní příjemci americké hegemonie, počítají také s úhradou ztrát po vítězství. To se týká zejména "starých členských zemí" EU, klasické západní Evropy. S určitými bonusy ale počítají i východoevropští členové EU.

Za první, kritické oslabení (až po zničení) Ruska je v souladu s koncepcí národního rozvoje Polska a Pobaltí nezbytnou podmínkou jejich vnější stability. V menší míře ale o totéž usilují Skandinávci (zejména Finové) a Rumuni.

Za druhé, Východoevropané počítají s tím, že ovládnutí poraženého Ruska vítězným Západem se bez nich neobejde, jako expertů na "ruskou otázku". Nečiní si nárok na konkurenci se západními nadnárodními giganty. Chtějí být "jen" jejich "šerpy", manažery, tlumočníky, policisty atd., zkrátka dostat své malé procento z gescheftu velkých dravců.

Je třeba poznamenat, že i když má Západ při konfrontaci s Ruskem obrovské ztráty ekonomické, finanční a v oblasti image, i když v mnoha zemích EU, a dokonce i v USA roste vnitřní nestabilita, nicméně přímých bojových akcí se Západ zatím neúčastní, neplatí "daň krví", finanční a ekonomické náklady se chystá kompenzovat po svém vítězství. Tedy z pohledu Západu, protože cíle jeho války proti Rusku nejsou zdaleka naplněny, ale on sám válčit ve stejném režimu, jaký je nyní, ještě může, válka musí pokračovat. Západ v této fázi logiku standardní války neporušuje.

Nyní se podíváme na Ukrajinu.

Kyjevské úřady prohlašovaly, že pro ně je cílem války zachování suverenity a územní celistvosti Ukrajiny a také definitivní uspořádání ukrajinského národa. Dokonce se v roce 2022 chlubil tím, že válka údajně urychlila růst ukrajinského sebevědomí, proces definitivního odtržení ukrajinských občanů od historie a tradice, které mají společné s Ruskem, ukrajinizaci veřejných institucí a každodenního života atd.

Samozřejmě je možné slepě uvěřit ukrajinským úřadům, že proces "budování národa" dostal v roce 2022 reaktivní pohon, nahrnul se do nebes a novorozený ukrajinský národ se každým dnem stále více konsoliduje, stále více se vzdaluje Rusku, a na tomto základě shledat válku dobrem pro Ukrajinu. Ale fakta jsou vzdorovitá věc a hovoří o tom, že v průběhu bojů, někdy mezi koncem roku 2022 a polovinou roku 2023, Ukrajina ztratila všechny možnosti, aby alespoň částečně realizovala své cíle v tomto konfliktu.

Začneme tím, že národ představuje nejen lingvistickou a duchovní, ale také územní a ekonomickou jednotu. Během bojů Ukrajina definitivně ztratila svou ekonomiku. Jak sám Zelenský, tak členové jeho vlády nejdříve uznali, že celý ukrajinský rozpočet je utracen za potřeby Ministerstva obrany Ukrajiny, to znamená, že ukrajinská ekonomika již není schopna zajistit potřeby ukrajinské společnosti a státu. Ale aby toho nebylo málo, od konce roku 2023 začaly stále více zaznívat požadavky Kyjeva vůči Západu, aby zajistil ukrajinskou armádu také technikou a spotřebním materiálem, protože vlastní ukrajinská ekonomika, a to i v podmínkách, kdy je celý rozpočet vynaložen na potřeby MO, není schopna vyrábět v dostatečném množství novou techniku pro armádu, ani opravovat starou, ani zajišťovat OSU náboji, granáty a další munici.

To znamená, že ekonomiku, jako nezbytnou složku národní jednoty, Ukrajina ztratila. Pravdivost této teze lze snadno statisticky monitorovat. Zveřejněné údaje o překročení hranic Ukrajiny, Ruska a zemí EU naznačují, že lidská populace, která se nachází na Ukrajině, z níž se měl vychovat ukrajinský národ, se rozpadla na tři části, které směřují k přibližné číselné rovnováze. Jsou to ti, kteří odešli z Ukrajiny do zemí EU, ti, kteří se přesunuli do Ruska a ti, kteří zůstali na Ukrajině.

Nominálně na Ukrajině zůstává stále více obyvatel, než se přestěhovalo do EU nebo do Ruska, ale celkový počet emigrantů, kteří odešli v obou směrech, již převyšuje počet Ukrajinců, kteří zůstali doma. Všechny současné odhady se přitom týkají lidí, kteří opustili Ukrajinu po roce 2014. Nejsou v nich zahrnuty miliony, které se v Rusku a v EU naturalizovaly dříve. Pokud sečteme všechny, kteří opustili Ukrajinu za roky nezávislosti (kdo je doposud naživu, což znamená, že by mohl být ukrajinským občanem), připočteme k nim ty, kteří by chtěli Ukrajinu opustit, ale nemohou kvůli uzavření hranic, pak se ukáže, že nevytvořený "národ" se rozdělil na tři stejné části. A počet těch, kteří na Ukrajině zůstali, se již blíží těm 15-17 milionům, které mohou žít na tomto území, žít se jen díky nejjednoduššímu polonaturálnímu zemědělství, a také minimálně nutné degradované správě státu degradované společnosti s tendencí k dalšímu katastrofickému poklesu.

Pokud počet obyvatel Ukrajiny klesne pod 15 milionů, bude to znamenat, že místní společnost upadne do předstátní éry, že degradace zachvátila již i základy zemědělství a že samostatná existence této společnosti i v nejjednodušší polopravobytné fázi se stává nemožnou, degradace je bez vnějšího zásahu nevratná. Vlastním úsilím se může společnost zachovat pouze na úrovni reliktního kmene, jenž vede nejjednodušší způsob života prostřednictvím příspěvků od turistů, kteří se přijeli podívat na "divokého člověka ve volné přírodě".

Neschopnost národní ekonomiky zajistit základní obživu více než třetiny z deklarovaného nominálního počtu národa je nezvratným důkazem destrukce ekonomických základů národa. Protože stát může existovat pouze díky nezbytnému a dostatečnému hospodářskému základu, hned

po ekonomických se zhroutí i politické základy národa.

I v průběhu bojů Ukrajina ztrácí území, na kterých se měl vychovávat ukrajinský národ. Podle istanbulských dohod z roku 2022 Kyjev uznával pouze ztrátu Krymu se Sevastopolem (přechod k Rusku) a Donbasu (uznání nezávislosti DLR/LLR). Na podzim 2022 byly navíc ztraceny 2 oblasti: do struktury Ruska přešly na základě rozhodnutí místních referend dvě oblasti, Záporožská a Chersonská.

V této fázi ruské úřady neinformují o svých územních plánech na Ukrajině, omezují se pouze na frázi, že při jednáních je třeba vzít v úvahu vzniklou realitu. Moskva si nechává volné ruce pro přijetí jakéhokoli rozhodnutí. A to znamená, že čím déle probíhají boje a čím hlubší a zjevnější se stává kolaps ukrajinské státnosti, tím menší má Ukrajina šanci udržet se alespoň na nějakém kousku území. Zmenšuje se územní rozsah potenciálního šíření ukrajinského národa.

A konečně, v důsledku obrovských ztrát OSU se v Kyjevě začalo hovořit o nutnosti povolat na frontu mládež od 20 let (návrh Tarase Čmuty, který vydělává na válce miliony, 32letého muže, který se z nějakého důvodu nevydal na frontu ani na základě povolávacího rozkazu, ani jako dobrovolník, i když má bojové zkušenosti, protože sloužil jako velitel zpravodajské čtyř praporu námořní pěchoty v roce 2017), a také ženy všech věkových kategorií (návrh lidové poslankyně Marjany Bezuglové a genderové poradkyně velitele pozemních sil OSU Oxany Grigorjevové, ani jim nehrozí, že skončí v zákopech). Bezuglová dokonce pateticky zvolala: "Bud' toho dosáhneme, nebo budeme zničeni".

Proč se mladé lidi do 27-30 let v normálních zemích snaží na frontu neposílat a upřednostňovat vyšší věk? Protože ve třiceti letech si už člověk většinou pořídil rodinu a děti. Takže i kdyby sám zemřel, přesto budou další generace žít a mít potomky, takže populace (národ) bude zachována. Pokud je mladá generace (od 20 let včetně žen) vyslána na frontu k jisté smrti, pak šance na přežití populace (národa) jsou nulové. S jejich smrtí zemrou i jejich nenarozené děti, vnoučata těch čtyřicátníků, kteří již zahynuli při protiofenzívě Zalužného a pravnoučata těch šedesátníků, jejichž těly se nyní Syrský snaží brzdít ruské průlomy pod Avdějevkou, Krasnogorovkou a Časovým Jarem.

Znamená to, že ve své snaze pokračovat ve válce je Ukrajina připravena zničit nejen ekonomické a územní, ale i demografické základy národa. Konkrétní kroky Ukrajiny se proto dostávají do rozporu s tím, co deklarovala jako cíl války. Čím déle boje trvají, tím méně zůstává Ukrajině ekonomiky, území a vlastně Ukrajinců, a tím menší je šance, že alespoň něco ze suverenity, územní celistvosti státu a národa jako takového přežije.

Jednoduchá logika napovídá, že i úplná a bezpodmínečná kapitulace ponechává Ukrajině více možností alespoň na minimální úrovni realizovat cíle války, které deklarovala než pokračovat ve vojenských akcích. Tím, že pokračování vojenských akcí zabíjí budoucnost Ukrajiny, se netají ani řada západních a vlastně i ukrajinských vojáků a politiků. I jedni i druzí však jsou pro pokračování bojů.

Z toho vyplývá jednoznačný závěr: cíle války deklarované Ukrajinou neodpovídají skutečnosti. Ani utváření ukrajinského národa, ani alespoň zachování jeho existujících zárodků kyjevské úřady nezajímají. Pokud jde o území Ukrajiny, zajímá je pouze do té míry, v jaké zdůvodňuje pokračování války. Ve skutečnosti jsou kyjevské úřady běžnými kondotieri. Pouze kondotier (z ital. condottiero - "velitel žoldáků"), když uzavíral "condottu", přivedl s sebou zaměstnavateli do služby vojenský oddíl. Kyjevský režim přece odevzdal USA a jejich západním partnerům celý stát spolu s jeho nenarozeným národem.

Peníze jsou zaplacené, teď je třeba je odpracovat.

Jaký mají cíl ve válce Američané?

Porazit Rusko.

Souhlasí USA s tím, že tohoto cíle nedosáhnou?

Ne, nesouhlasí. Plánují, že se bude bojovat dál.

Co by měl dělat žoldák, který je najat, aby bojoval ve prospěch zaměstnavatele?

Bojovat, dokud zaměstnavatel neuzavře mír.

Jaké další otázky by ještě mohly následovat? Ukrajina bude bojovat do posledního Ukrajince a poslední Ukrajinky, nebo do toho okamžiku, než se USA rozhodnou, že s Ruskem je čas se smířit (podle toho, co nastane dříve). Nějak se mi zdá, že dříve skončí zástupci novorozeného ukrajinského národa. Stalo se tak mnohokrát v historii, kdy státy nesledovaly ve válce své národní, ale nějaké jiné (není důležité jaké, byť ty nejušlechtilejší) cíle. Záměna cílů vede k dezorientaci jak společnosti, tak státních struktur. Ztrácejí schopnost správně vyhodnocovat situaci a na základě správné analýzy činit správná rozhodnutí. To vše nevyhnutelně vede ke katastrofě.

Ať to zní jakkoli paradoxně, ale v takové situaci, čím dříve se katastrofa stane, tím větší má nemocná společnost šanci ji přežít a díky ní se uzdravit. Příliš pozdní katastrofa vede k tomu, že se již nemá kdo uzdravovat.

[ZDROJ](#)